

Landesgericht w Norymberdze-Fürth zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania związane z wykładnią art. 5 ust. 1 lit. a, art. 6 ust. 1 lit. b pierwszej dyrektywy Rady EWG nr 89/104 z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych ⁽¹⁾:

1. Czy używanie znaku towarowego chronionego również dla „zabawki” stanowi używanie znaku w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. a dyrektywy nr 89/104, jeżeli producent modelu samochodu zabawki naśladuje realnie istniejący prototyp pojazdu w pomniejszeniu łącznie ze znakiem towarowym zamieszczonym na tym prototypie i wprowadza go do obrotu?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie:

Czy sposób używania znaku towarowego przedstawiony w pkt 1 stanowi wskazówkę dotyczącą rodzaju lub jakości modelu pojazdu w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b dyrektywy nr 89/104?

3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na drugie pytanie:

Jakie kryteria należy zastosować w przypadku tego rodzaju, aby móc dokonać oceny, kiedy użycie znaku towarowego jest zgodne z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle?

4. Czy ma to miejsce w szczególności w przypadku, gdy producent modelu pojazdu zamieści na opakowaniu oraz na elemencie wyposażenia niezbędnym dla funkcjonowania modelu oznaczenie postrzegane w obrocie jako znak towarowy [producenta prototypu pojazdu] oraz oznaczenie swojego przedsiębiorstwa łącznie ze wskazaniem siedziby firmy?

⁽¹⁾ Dz. U. 1989, L 40, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba powiększona) z dnia 18 listopada 2004 r. (faks z dnia 2 lutego 2005 r.) w sprawie T-176/01 Ferriere Nord SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Ferriere Nord SpA w dniu 7 lutego 2004 r.

(Sprawa C-49/05 P)

(2005/C 82/34)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 7 lutego 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Ferriere Nord SpA,

reprezentowanej przez W. Viscardini i G. Donà, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba powiększona) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie T-176/01 Ferriere Nord SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 listopada 2004 r.
- stwierdzenie nieważności – z zastrzeżeniem ewentualnego orzeczenia w trybie art. 241 WE o niemożności stosowania pkt 82 „Wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego” z 2001 r. – decyzji Komisji Wspólnot Europejskich 200/829/WE z dnia 28 marca 2001 r. ⁽¹⁾, mocą której pomoc ze strony regionu autonomicznego Friuli-Wenecja Julijska na rzecz Ferriere Nord SpA na inwestycję w nową instalację do produkcji siatki spawanej elektrycznie została uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem;
- zobowiązanie Komisji Wspólnot Europejskich, w trybie art. 235 i 288 ust. 2 WE, do wypłaty odszkodowania za szkodę poniesioną przez Ferriere Nord SpA wskutek naruszenia prawa ową decyzją oraz wskutek opóźnienia, z jakim bezprawnie wstrzymana pomoc zostanie rzeczywiście wypłacona Ferriere Nord SpA, wraz z odsetkami oraz przy uwzględnieniu dewaluacji pieniądza;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd Pierwszej Instancji błędnie:

- dokonał kwalifikacji prawnej zgłoszenia spornej pomocy, a nadto nie uznał za niezgodne z prawem wszczęcie formalnej procedury dochodzenia w dniu 3 czerwca 1999 r.;
- uznał, iż zostały dochowane terminy proceduralne wszczęcia i zakończenia formalnej procedury dochodzenia;
- wykluczył, iż miało miejsce naruszenie praw przyznaných „zainteresowanym”, mimo że nie mieli oni możliwości przedstawienia swych uwag w świetle wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego z 2001 r. (które w międzyczasie weszły w życie i na podstawie których Komisja oparła swą decyzję kończącą formalną procedurę dochodzenia), podczas gdy całe dochodzenie oparte było na „Wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego” z 1994 r. ⁽²⁾;
- wykluczył, iż Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań Ferriere Nord dotyczących procedury, mimo iż w swej decyzji bazowała ona na określonych dokumentach nie przedstawionych przez Ferriere jedynie dlatego, że sama Komisja nigdy o nie nie prosiła;

- uznał, że pomoc przyznana Ferriere Nord nie stanowiła części zatwierdzonego już w 1992 r. systemu pomocowego;
- zamiast wykluczyć jego stosowanie, dokonał takiej wykładni punktu 82 powoływanego aktu z 2001 r., która doprowadziła do niezgodnego z prawem retroaktywnego jego stosowania;
- wykluczył, iż inwestycja, na którą została przyznana pomoc Ferriere Nord, realizowała cele ochrony środowiska naturalnego;
- nie zastosował zasad ciężaru dowodu, zgodnie z którymi to Komisja, nie zaś przedsiębiorca, ma obowiązek oddzielenia całkowitego kosztu inwestycji od części obejmującej ochronę środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 28.11.2001, str. 22

⁽²⁾ Dz.U. C 72 z 10.3.1994, str. 3

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina Sociale di Dolianova i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 9 lutego 2005 r.

(Sprawa C-51/05 P)

(2005/C 82/35)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Cattabriga i L. Visaggio, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina Sociale di Dolianova i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-166/98 Cantina Sociale di Dolianova i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich w części, w jakiej uwzględniła ona skargę o zasądzenie odszkodowania od Komisji, a co za tym idzie,
- 2) w ramach ostatecznego rozstrzygnięcia sporu, odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
- 3) obciążenie Cantina Sociale di Dolianova i innych skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy jedynie pkt 129-150 wyroku Sądu, w których ustalona zostaje dzień zawieszenia pięcioletniego terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 46 Statutu Trybunału Sprawiedliwości. Zdaniem Komisji, stanowi ewidentne naruszenie prawa ocena przeprowadzona w wyroku odnośnie do tej kwestii, która doprowadziła do pokrycia się ze sobą powyższego dnia zawieszenia z chwilą, w której skarżące spółdzielnie mogły zdać sobie sprawę, iż nie otrzymają wypłaty pomocy wspólnotowej bazując na kaucji pożyczkowej swego czasu przez DAI na rzecz AIMA.

W istocie przy ustalaniu chwili zawieszenia terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez skarżące spółdzielnie Sąd nie wziął zupełnie pod uwagę faktu, iż od 1983 r. rozporządzenie nr 2499/82⁽¹⁾ w sposób obiektywny wyrządzało szkodę samym spółdzielniom, koncentrując się w zamian za to na sposobie postrzegania tych szkodliwych skutków przez owe spółdzielnie. Niewystarczającą dla Sądu okazała się okoliczność, iż skarżący mieli świadomość, że szkoda, jaką ponieśli, wynikała ze stosowania rozporządzenia nr 2499/82; uznał on również za konieczny element całkowicie subiektywny, jakim jest świadomość skarżących, iż wyłącznie w drodze skierowanego do Komisji roszczenia o odszkodowanie mają oni szanse uzyskania zaspokojenia swych żądań.

Tak skonstruowane założenie pozostaje w sprzeczności zarówno z utrwaloną linią orzecznictwa wspólnotowego, jak i z zasadą pewności prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 267 z 16.09.1982, p. 16 (już nieobowiązujące)

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-53/05)

(2005/C 82/36)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Pedra Andrade i Wouteru Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.